

Срба Мишировић

TERRA INCOGNITA

Узвисина је видљива у даљини:
Час зелена као лоза на Винуку
Под којом леже пужеви и змијске кости,
Час прашњава као Медијана,
Одакле извиру запретани облици.
Избрушена је чини се као сићевски врхови
Издвојени у савреном плаветнилу,
А потом изгубљена као град наспрам Тврђаве
На Тргу и у замрлој улици Победи.
Некад је сам портал Тврђаве, разривен и болан
Као укисло месо пролазника.

Па ипак, и тако рашчињен, овај се успон држи;
Над њим се облачно небо надвило
Као могућа киша, но прве капи
Тек ће у новоме веку примити.
Век неизбежан ил само обећан?

Забрадио си брата мој – кажем себи –
Ко може знати печате будућег?!
Међутим, довољно је дићи поглед
И препознати надоласећу светлост
Пред којом се показују пролазне слике
У вечној, у тамној празнини света.